χρυσίον κ᾽ ἀργύρειον ἀναρίθμητον, σιτάρι, λάδι, μαγερεύματα, καὶ ἄλλα ὅμοια χρειαζόμενα. κ᾽ οὕτως ὁ μὲν Βασιλεὺς ἀπῆλθεν εἰς ἄλλην Πόλιν, ὁ δὲ Ἀπόστολος ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸ χρυσίον, κ᾽ αὐτὸς ἐπορεύετο πτωχικὰ μὲ ταπείνωσιν, καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἐδίδασκε τὴν εὐσέβειαν, κάμνωντας μεγάλα θαυμάσια. τὰ ὁποῖα βλέποντες πολλοὶ Ἕλληνες ἐπέστρεφον πρὸς Θεογνωσίαν, καὶ ἐβαπτίζοντο. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὅταν ἐπέρασε καμπόσος καιρὸς ἐμήνυσε τοῦ Ἀποστόλου, ἐὰν ἐτελείωσε τὸ παλάτιον. ὅς τις τοῦ ἀντέγραψεν, ὅτι μόνον τὴν στέγην ἐλείπετο, κ᾽ νὰ τοῦ στείλῃ κ᾽ ἄλλην ἔξοδον, ὅτι ἐδαπάνησε τὰ πρότερα χρήματα, καὶ δὲν του ἔμεινε τίποτας. τότε ὁ Βασιλεὺς περιχαρὴς γενόμενος, τοῦ ἔστειλε πολὺ χρυσίον, διὰ νὰ τὸ κάμῃ τὸ γληγορώτερον, καὶ τὸ ὡραιότερον ὁποῦ ἐδύνετο. ὁ δὲ Ἀπόστολος πέρνωντας τὸ χρυσίον ἐκύτταξε πρὸς τὸν Οὐρανὸν, κ᾽ δοξάζωντας τὸν Κύριον ἔλεγεν· εὐχαριστῶ σοι Φιλάνθρωπε, ὁποῦ οἰκονομᾶς μὲ διαφόρους τρόπους τὴν σωτηρίαν τοῦ καθ᾽ ἑνός μας. τότες ἐμοίρασε πάλιν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸ χρυσίον ἐκεῖνο, ὡς καὶ τὸ πρότερον. κ᾽ μετὰ καιρὸν ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς τινὰς ἀπ᾽ ἐκείνους ὁποῦ ἤξευραν τὸν Ἀπόστολον, ἐὰν ἦτον εὔμορφον τὸ παλάτιον ὁποῦ ἔκτιζεν; οἱ ὁποῖοι τοῦ εἴπασι νὰ μὴν ἐλπίζῃ τίποτας ἀπὸ λόγου του, ὅτι τὸ χρυσίον ὅλον ὁποῦ ἐπῆρε, τὸ ἐμοίρασεν εἰς πένητας, καὶ κηρύττει ἕνα Θεὸν ἄγνωστον, κάμνωντας μεγάλα θαυμάσια, κ᾽ δὲν ἐβγάνει ὁλότελα τίποτας. ταῦτα ἀκούων ὁ Βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη, κ᾽ προστάσσει νὰ τὸν φέρουν ἔμπροσθεν, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν ἐὰν ἐτελείωσε τὸ παλάτιον, ἀπεκρίνατο. ναὶ Βασιλεῦ, ἐκτίσασι το πολλὰ ὡραιότατον, καθὼς ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἀληθῆ ἀρχιτέκτονα. κ᾽ ὁ Βασιλεὺς· ἂς ὑπάγωμεν νὰ τὸ ἰδοῦμεν παραυτα. λέγει τον ὁ Ἀπόστολος· τώρα δὲν το χρειάζεσαι, ἀμὴ ὅταν ὑπάγῃς εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον θέλεις οἰκήσει εἰς αὐτὸ, νὰ χαίρεσαι πάντοτε. τότες ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη, θαῤῥῶντας πῶς ἐγελάσθη, κ᾽ ὡς θηρίον ἐφώναξε λέγωντας· κλείσετε τὸν πλάνον ἐτοῦτον ἀντάμα μὲ τὸν πραγματευτὴν, ὁποῦ μοῦ τὸν ἤφερεν, εἰς τόπον σκοτεινὸν κ᾽ ἀπαραμύθητον.

Καθὼς οὖν εὑρίσκετο σιδηροδέσμιος ὁ Ἀπόστολος, ἐξέψυξε τοῦ Βασιλέως ὁ ἀδελφὸς ἀπὸ τινὰ ἐξαιφνικὴν αἰτίαν, ὁποῦ τοῦ ἔτυχε. τότε πέρνωντας τὴν ψυχήν του ὁ Ἄγγελος, τὴν ὑπῆγεν εἰς ταῖς οἰκίαις τοῦ Παραδείσου, κ᾽ τὴν ἠρώτα ποίαν ὠρέγετο περισσότερον. ἡ δὲ ψυχὴ εἶδε μίαν διαλεκτὴν κ᾽ ἐξαίρετον. ὅθεν ἐπαρεκάλει τὸν Ἄγγελον, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἕνα μέρος τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἥτις ἦτον ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ὡραιοτέρα καὶ πανευφρόσυνος. λέγει της ὁ Ἄγγελος· ἐδῶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ κατοικήσῃς, ὅτι αὐτὴ εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν ὁποίαν ὁ ξένος Θωμᾶς ᾠκοδόμησεν. ἡ δὲ ψυχὴ ἐπαρεκάλεσε τὸν Ἄγγελον λέγουσα· ἄφες με λοιπὸν νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὸν, νὰ τὴν ἀγοράσω, κ᾽ ὕστερα ἔρχομαι. ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἠξεύρει τὸ κάλλος της, κ᾽ μοῦ τὴν δίδει διὰ ὀλίγον τίποτας. τότες ἔστρεψε τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα ὁ Ἄγγελος. κ᾽ ἀναστὰς ὁ νεκρὸς ἐφώνησε τὸν Βασιλέα, κ᾽ λέγει του. ἠξεύρω χωρὶς καμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἔστεργες νὰ δώσῃς τὸ ἥμισυ τῆς Βασιλείας σου διὰ ν᾽ ἀναζήσω. λοιπὸν μίαν μικρὴν χάριν σοῦ ζητῶ, κ᾽ δός μου την. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὤμοσε νὰ τοῦ χαρίσῃ μετὰ χαρᾶς ὅσον ἦτον τῆς ἐξουσίας του. τότε τοῦ ἐφανέρωσεν ἀναντίῤῥητα τὸ ζητούμενον λέγωντας· δός μου τὸ παλάτιον, ὁποῦ ἔχεις εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, κ᾽ ἔπαρε ὅσα θέλεις ἀργύρια. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔκθαμβος εἰς αὐτὸν γενόμενος, ἀπεκρίνατο.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ